U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **S. S.**, zast. Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou se sídlem Burešova 615/6, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Sušice**, se sídlem náměstí Svobody 138, Sušice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2016, č. j. 30 A 223/2015 – 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo rozhodnuto, že postup žalovaného, který spočíval v pořizování obrazových a zvukových záznamů stěžovatelky proti její vůli při úkonech žalovaného ve dnech 12. 11. 2015, 25. 11. 2015, 7. 12. 2015 a 27. 7. 2016, byl nezákonný; žalovanému bylo přikázáno, aby výše uvedené obrazové a zvukové záznamy zničil do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Současně byl zamítnut návrh stěžovatelky, aby bylo žalovanému zakázáno pokračovat v zásahu do práv stěžovatelky spočívající v opětovném pořizování takových záznamů. Posledním výrokem krajského soudu bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Proti výroku o nákladech řízení brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[3] Stěžovatelka namítá, že ze čtyř nároků, které uplatňovala v rámci své žaloby, byla úspěšná ve dvou, neúspěšná v jednom. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatelka byla úspěšná v návrhu na konstatování nezákonnosti již proběhlých

nezákonných zásahů, avšak v části, v níž se domáhala zákazu pořizování jejích záznamů *pro futuro*, úspěšná nebyla. Soud však opomenul, že stěžovatelka byla úspěšná též v nároku přikázat žalovanému, aby zničil dosud pořízené záznamy.

[4] Soud nesprávně zohlednil okolnosti významné pro rozhodnutí o nákladech řízení. Dle stěžovatelky otázka výpočtu míry úspěchu ve věci nepeněžitých nároků je nevyjasněnou právní otázkou, přičemž s. ř. s. výslovně neřeší, jak v případě částečného úspěchu stanovit náhradu nákladů řízení. Je toho názoru, že § 60 odst. 1 s. ř. s. je možné vykládat více způsoby, kdy v této souvislosti mimo jiné odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 11. 2011, č. j. 15 Af 2/2011 – 93 a citovala komentář k § 60 s. ř. s.

[5] I když se ve smyslu výše citovaných zdrojů u stěžovatelky nešlo o eventuální petit, jednalo se principiálně o podobnou situaci. Stěžovatelka byla úspěšná v zásadním výroku o tom, že postup žalovaného byl nezákonný, tudíž ji měla být přiznána plná náhrada nákladů řízení.

[6] Bylo by nespravedlivé, v rozporu s účelem zákona a v rozporu s právem stěžovatelky na soudní ochranu, aby stěžovatelka, které dal soud za pravdu v tom, že žalovaný vůči ní postupoval nezákonně, musela nést nemalé soudní náklady, které by ji nebyly uhrazeny ani částečně, a to s ohledem na její nepříznivé majetkové a příjmové poměry, jakož nepříznivý zdravotní stav.

[7] Navrhuje zrušení napadeného výroku IV. rozsudku krajského soudu.

[8] Dne 31. 1. 2017 obdržel Nejvyšší správní soud přípis stěžovatelky k jejímu doplnění kasační stížnosti, v rámci něhož přiložila rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 5. 2016, č. j. 65 A 1/2016 – 78, který řešil obdobnou situaci jako v posuzovaném případě, přičemž tento soud dospěl k závěru, že žalobci mají právo na náhradu nákladů řízení v plném rozsahu.

[9] Současně s kasační stížností stěžovatelka požádala o osvobození od soudních poplatků, kdy o tomto návrhu bylo rozhodnuto samostatným usnesením ze dne 19. 12. 2016, č. j. 9 As 286/ 2016 – 34 tak, že jí bylo přiznáno osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost.

[10] Žalovaný se v soudem poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není přípustná.

[12] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

[13] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

[14] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

[15] Ustanovením § 104 odst. 2 s. ř. s. se podrobně zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS, kde mimo jiné konstatoval, že *„[p]odle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“).*“

[16] V projednávané věci míří kasační stížnost výlučně do výroku o náhradě nákladů řízení, proto není podle § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná.

[17] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, proto ji odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu